

Wiebel & Kriebel voor altijd jong

Els Roeterdink
Floortje Klinkenberg

Voor altijd jong

Wiebel zit op een bankje in het bos. Op zijn schouder zit zijn kleine vriendje Kriebel. Naast hem zit opa. Wiebel, Kriebel en opa zijn onderweg naar omi. Omi is de moeder van opa. Ze is al heel oud. 'Weet jij nog waar omi woont, Wiebel?' vraagt opa. Wiebel knikt. 'Omi woont in een heel groot huis,' zegt hij. 'Samen met een heleboel andere oude mensen.' 'Dat klopt,' zegt opa. 'Die mensen kunnen niet meer voor zichzelf zorgen. In dat

grote huis wordt er voor hen gezorgd. Weten jullie hoe zo'n huis heet?' (**Weet jij het?**) Wiebel denkt na. 'Een oude mensen huis?' zegt hij. 'Nee, een verzorgingshuis!' zegt Kriebel. Oh ja, nu weet Wiebel het ook weer.

'Mijn oude benen kunnen weer verder,' zegt opa. 'Gaan jullie mee?' 'Wiebel staat op. Hij loopt een eindje achter opa aan. Dan staat hij stil. 'Wie woont daar?' Wiebel wijst naar een oud huis met een houten trap ervoor. 'Daar woont de heks,' zegt opa. Wiebel doet verschrikt een paar

stappen achteruit. 'Je hoeft niet bang te zijn, Wiebel. 'De heks maakt toverdrankjes en vliegt op haar bezem. 'Ze doet niemand kwaad. Je moet alleen nooit zomaar haar huis binnengaan. Want dan wordt de heks boos en stopt ze je in de heksensoep.' 'Oeh,' bibbert Wiebel. Hij pakt opa's hand. Ze lopen hand in hand verder, het bos uit.

De deur van het verzorgingshuis staat open. Opa en Wiebel wandelen naar binnen. 'Daar woont omi,' wijst opa. Ze lopen het halletje in. Wiebel staat stil. 'Heeft omi een baby gekregen?' vraagt Wiebel. 'Dat dacht ik niet,' lacht opa. 'Hoezo?' Wiebel wijst naar een ding met vier wielen. 'Waarom heeft ze dan een kinderwagen?' 'Dat is geen kinderwagen, Wiebel, dat is een rollator. Die helpt omi

met lopen. Omi kan erop leunen, zodat ze niet valt. Als omi uit wil rusten, kan ze erop gaan zitten. En ze kan er ook boodschappen of andere spulletjes mee vervoeren.’ ‘Handig,’ vindt Kriebel. Opa, Wiebel en Kriebel lopen de kamer in. Omi zit op haar stoel bij het raam. ‘Hallo jongens!’ roept ze. ‘Hoi omi!’ roepen Wiebel en Kriebel. Ze gaan op de bank zitten. Opa en omi praten. Het duurt lang. Wiebel wiebelt heen en weer op de bank. Hij vindt het saai. ‘Omi,’ zegt hij. ‘Ja jongen?’ ‘Mogen wij met jouw rollator?’ ‘Nee,’ zegt

opa. ‘Ja,’ zegt omi. Wiebel springt overeind. Hij loopt het halletje in. Wiebel zet Kriebel op de rollator. Hij duwt de rollator naar buiten. Wiebel loopt door de gang, eerst langzaam en dan steeds iets harder. ‘Lekker racen!’ roept hij. Ze crossen door de gang. Het gaat zo hard. Wiebel vliegt bijna uit de bocht. ‘Stop!’ schreeuwt Kriebel. Wiebel remt, heel hard. De rollator staat stil. ‘Dat ging net goed,’ zegt een oude meneer. Hij zit op een stoel met wielen en een stuur. Ze waren bijna tegen hem aangeboden. ‘Sorry,’ roepen Wiebel

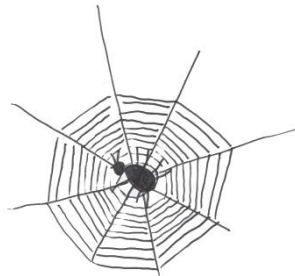
en Kriebel.

‘Potverdriedubbeltjes, wat doen jullie nou!’ Ik zei nog zo dat jullie niet met de rollator mochten!’ Daar is opa. Hij is boos. ‘Nou het mocht toevallig wel van omi,’ zegt Wiebel. Opa loopt naar de oude meneer op de rijdende stoel. ‘Gaat het?’ vraagt hij. ‘Ja hoor,’ zegt de meneer. ‘Doet uw scootmobiel het nog?’ vraagt opa. ‘Ja, kijk maar!’ zegt de meneer. Hij racet weg. Opa draait zich om naar Wiebel en Kriebel. ‘Ik ga nog even naar omi. Wachten jullie hier? Dan gaan we zo terug.’ ‘Ja, opa,’

knikken Wiebel en Kriebel. Opa neemt de rollator mee. Als hij om de hoek is verdwenen, rent Wiebel naar buiten. Meteen voelt hij een kriebeltje in zijn nek. ‘Stop Wiebel!’ Wiebel staat stil. ‘We moeten op opa wachten.’ ‘Echt niet!’ zegt Wiebel. ‘Als opa zo boos doet, ga ik niet met

hem mee. Het is toch niet eerlijk? Grote mensen mogen alles, alleen omdat ze oud zijn. Ik wil ook groot zijn, Kriebel. Groot en oud. Dan kan ik lekker opblijven en scheetjes laten en met de rollator racen...' Kriebel knikt. Wiebel heeft wel gelijk. 'Kom Kriebel,' zegt Wiebel. 'We gaan naar de heks. 'Eens kijken of zij een toverdrankje heeft waar je oud van wordt.' Wiebel huppelt het bos in. Voor het huis van de heks staat hij even stil. Dan klimt Wiebel de

hoge trap op. Hij slaat met zijn vuist op de deur: boem, boem! Het blijft stil. 'Volgens mij is de heks niet thuis, Kriebel.' Voorzichtig duwt Wiebel de deurkruk naar beneden. De deur piept. Hij gaat langzaam open. Wiebel loopt op zijn tenen naar binnen. leuw! Wat is dat? Oh getsie... Wiebel loopt met zijn hoofd in een spinnenweb! Hij veegt de vieze draden uit zijn gezicht. Dan voelt Wiebel een kriebeltje in zijn nek. 'Wegwezen, Wiebel,'

fluistert Kriebel. ‘Straks stopt de heks ons in de heksensoep.’ Maar Wiebel luistert niet naar Kriebel. Hij loopt naar een grote kast, die vol staat met flessen. Wiebel gaat op zijn tenen staan en pakt een fles uit de kast.

‘Toverdrankje van goud, maakt jonge mensen oud,’ leest hij. ‘Neem slechts één klein slokje, anders loop je straks met een stokje.’ Wiebel draait de dop van de fles en neemt een klein slokje. ‘Hier

Kriebel,’ zegt Wiebel. Kriebel neemt ook een slokje. Wiebel en Kriebel wachten. Er gebeurt niets. ‘Het werkt niet,’ zegt Wiebel teleurgesteld. Hij pakt de fles en drinkt hem bijna leeg.

De rest drinkt Kriebel op. ‘Buh!’ Wiebel laat een boer.

Oh kijk nou, Wiebels hoofd is kaal! Zijn lichaam voelt stijf. En hij hoort of ziet bijna niets meer. ‘Oh oh!’ zegt Wiebel. Zijn stem kraakt. Op Wiebels neus staat

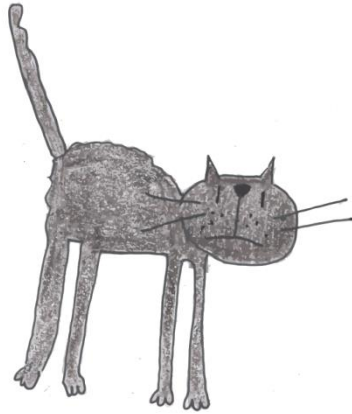
een brilletje. In zijn hand heeft hij een wandelstok. Wiebel draait zijn hoofd opzij en kijkt naar zijn vriendje. Verschrikt slaat hij zijn hand voor zijn mond. Oh, Kriebel is helemaal grijs! Wiebel probeert te lopen. Maar dat valt niet mee met een kromme rug en stijve benen. Voorovergebogen, met zijn neus bijna op de grond, sloft Wiebel naar de deur.

Ineens voelt hij een kriebeltje in zijn nek. 'Pas op!' gilt Kriebel. Wiebel tilt zijn hoofd op en... kijkt recht in de ogen van de heks! 'Wat moet dat

hier, opa?' zegt de heks boos. 'Wil jij soms in mijn heksensoep?' Wiebel schudt angstig zijn hoofd. 'Je hebt geluk oudje... ik hou niet van opasoep!' Maak dus maar snel dat je wegkomt!' sist de oude heks. Wiebel glipt langs de heks naar buiten. Hij

stompelt de trap af, zo snel hij kan. Leunend op zijn wandelstok draaft Wiebel door het bos. Zijn kromme rug doet zeer. Maar Wiebel loopt door. Vlakbij het bankje staat hij stil.

Hijgend kijkt Wiebel om zich heen. De heks is nergens te bekennen. Wiebel zucht opgelucht.

Op de grond ligt een dikke tak. Wiebel probeert eroverheen te springen. Zijn botten kraken. ‘Au!’ Wiebel valt op de grond. Er rolt een traan over zijn rimpelige wang. Hij kan niet eens meer springen... Dat stomme toverdrankje ook! Nu zijn Wiebel en Kriebel voor altijd oud en versleten. Wiebel snikt het uit. ‘Wat moeten we doen, Kriebel?’ Kriebel weet het ook niet. **(Weet jij het wel?)** Wiebel denkt na. ‘Zullen we de heks vragen of zij ons weer jong maakt?’ ‘Durf jij dat?’ vraagt Kriebel. ‘Nee,’ huilt Wiebel.

Opeens voelt Wiebel een kriebeltje in zijn nek. ‘Toveren opa!’ roept zijn grijze vriendje. Ga met je benen wijd staan en doe je handen in je zij!’ Opa Wiebel doet wat Kriebel zegt. ‘Roep nu heel hard: Wiebeldekriebel, ding dong!’ ‘Goed zo, Wiebel. Klap nu twee keer in je handen en roep: maak ons weer jong!’ En kijk! Op Wiebels hoofd zitten weer haren. Zijn lichaam is weer jong! Wiebel kan weer goed horen en zien. ‘Joepie! Het is gelukt!’ roept Wiebel blij. Hij springt vrolijk op en neer. Dan voelt Wiebel een kriebeltje in

zijn nek. ‘Kijk eens wie daar aankomt, Wiebel.’ ‘Hé, Wiebel en Kriebel, waar waren jullie nou?’ Daar is opa. Wiebel gaat op het bankje zitten. ‘Ik was zo ongerust,’ zegt opa. ‘Er kan van alles gebeuren in het bos. Jullie zijn nog veel te klein om alleen naar het bos te gaan. Willen jullie dat nooit meer doen?’ ‘Nee, opa,’ zeggen Wiebel en Kriebel braaf. ‘Als jullie wat ouder zijn, mogen jullie alleen naar het bos, oké?’ zegt opa lief. ‘Nou opa,’ zegt Wiebel. ‘Eigenlijk blijf ik liever voor altijd jong...’

Voorleestips

Tijdens het voorlezen van ‘Voor altijd jong’ is stilzitten niet nodig.

Wandelen, racen met een rollator, huppelen, beleven én meebewegen met Wiebel, dát is wat we gaan doen!

Doe jij mee?

Kom, dan gaan toveren...

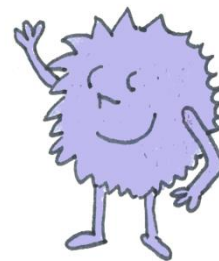
Roep heel hard: ‘Wiebeldekriebel!’

Nu ben jij Wiebel.

Op je schouder zit je vriendje Kriebel

Na deze toverspreuk en een korte uitleg vooraf, gaat het meebewegen meestal vanzelf. Zo niet, dan kun je de luisteraar(s) natuurlijk aanmoedigen: ‘Wiebel huppelt, kun jij dat ook?’ of ‘Wiebel racet met de rollator, race je mee?’

In elk verhaal staan twee (vet gedrukte) vragen. De luisteraar wordt aan het denken gezet en

intensief bij het verhaal betrokken.
'Weet jij in welk huis omi woont?' Als je deze manier van interactief voorlezen leuk vindt, kun je dit soort vragen ook op andere momenten in het verhaal stellen.

**Veel plezier met dit gratis
Wiebel & Kriebel verhaal!**

Meer lezen over Wiebel & Kriebel?
Op www.elsroeterdink.nl &
www.droomvalleiuitgeverij.nl vind je informatie over de Wiebel & Kriebel boeken, ballonnen, de leuke Kriebel handpop en de vrolijke lespakketten. Breng meteen even een bezoekje aan de mooie website van illustrator Floortje Klinkenberg: www.floortjetekent.nl

